

סגן אוריאל פרץ ז"ל

1976 - 1998

"האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו.."

סגן אוריאל פרץ הי"ד

מ"א- 5218195

בנם הבכור של אליעזר ומרים
אח לאלירז, הדס, אביחי, אליסף ובתאל
נולד ב- ב' כסלו תשל"ו 24.11.76
נפל ב- ז' כסלו תשנ"ט 24.11.98, נטמן ב- 25.11.98

אוריאל נולד באופירה שארם-א-שייך.

שם בין הנוף הפראי של מרחבי המדבר והים- בילה את שנות ילדותו.
מתקופה זו ינק את אהבתו לטבע, לטיולים, לים, מכאן גם צמח תחביבו – הצלילה.
בשנת 1982, עם חתימת הסכם השלום עם מצרים עברה המשפחה להתגורר ביישוב
גבעת –זאב שליד ירושלים.

עד כיתה ג' למד ביישוב בית חורון ובגבעת- זאב.
מכיתה ד' למד בבי"ס ממ"ד רמות בירושלים. ושנה אחת בקרית נוער.
כבר בכיתה ח' הביע את רצונו ללמוד בפנימיה צבאית,
ואכן את לימודיו התיכוניים סיים בשנת 1995 במכללה הקדם צבאית לפיקוד
ומטה: "אור עציון".

בתקופה זו עוצבה אישיותו הרוחנית והצבאית כבר אז היה ברור לו כי חייו יהיו
קשורים בצבא, בתפקיד פיקודי.
אוריאל נחשב לרוח החיה של פלוגת "משואות", הוא היה היוזם, המארגן, המלכד,
זה שדואג לכולם לפני עצמו. על כן כינו אותו חבריו: "המלך".
אוריאל התגייס לצה"ל בנובמבר 1995, הוא שאף לשרת בסיירת גולני.
נתוניו הפיסיים הקשו עליו את הקבלה לסיירת, אך עקשנותו, התמדתו והמוטיבציה
הגדולה שלו הביאו אותו לבסוף לסיירת.
הגיבוש לסיירת כבר התחיל, אוריאל חיכה לגיבוש הבא, עד אז עבד במטבח הסיירת
ולא היה מאושר ממנו.

אוריאל היה מוכן לעשות הכול- העיקר להצטרף ליחידה המובחרת.
בסיירת גולני התגלה אוריאל כאיש צוות מעולה, מקצוען, שאפתן, שחיוכו שבה כל
אדם. גם בסיירת ראו בו חבריו כגורם מלכד ומגבש: "אנחנו מקנאים בחיילך שזכו
למפקד כמותך, בצוות שלנו קיבוצניקים, עירוניים, מושבניקים, חילוניים ודתיים-
ואתה היית החוליה המקשרת בין כולנו" (מתוך דברי ההספד של חבריו לסיירת).
שום דבר לא הסיט אותו מאמונתו ומרצונו העז להצטיין בשירותו.
ואכן במסגרת המסלול בסיירת גולני הצליח הוא וחברו לצוות לשבור שיא בניווט-
הם גמאו מרחק של 25 ק"מ בפחות מ-4.5 שעות, שיא זה נרשם על שמם.
הסיירת הנציחה את שמו בקביעת מסכם משימות צפון-
סוף מסלול על שמו.

אוריאל שאף לשרת בצה"ל בתפקיד פיקודי על כן היה זה טבעי שילך לקורס קצינים.
בסיום קורס הקצינים מרס 1998 אמר לחבריו את המשפטים הבאים:

"לא בכדי נבחרנו להיות קצינים, נבחרנו לחנך,
אנחנו ראויים לכך,
נשנה את המדינה הזאת אם נרצה או לא נרצה..."

מתוך אמונה בתפיסה זו הרואה את תפקיד המנהיג כמשפיע וכמחנך הגיע לגדוד הבוקעים הראשון, והתמנה למ"מ מחלקת הסיור בגדוד 51. כקצין, האמין ביכולתו להשפיע על חייליו להיות טובים יותר הן ברמה המקצועית והן ברמה האנושית.

חייליו מספרים כי לפני כל יציאה הביתה היה מדבר איתם על איחוי הקרע בעם בין דתיים וחילוניים, על סובלנות ודרך ארץ. כל יציאה הביתה של חייליו לוותה בהדרכתו כיצד עליהם לנהוג בכביש: לא לצפור, ללמוד לוותר, הוא לא רק אמר אלא גם עשה ושימש בכך דוגמא לחייליו. כמפקד דאג לחייליו גם ברמה האישית, הוא הכיר היטב את לוחמיו, והיה קשוב לבעיותיהם. אוריאל דאג לסידור עבודה לחייליו גם במהלך החופשות כדי שיוכלו לחסוך מעט כסף.

"באוריאל קורצו כל אותם החומרים שמהם צומח מפקד גדול, היה בך את ה"אחרי" הזה, הרמה המקצועית שנתנה ללוחמים תחושת ביטחון לנוע אחריו גם במצבים הקשים, היתה בך אותה הדוגמא האישית, כל מה שביקשת עשית כשהכול על תקן "נאה דורש נאה מקיים". "

(דברי המ"פ יואב ירום). הוא הקנה לחייליו את רוח סיירת גולני והפך את המחלקה שלו למחלקה מצטיינת. באימון קיץ 98 זכתה מחלקתו במקום הראשון בבוחן בין מחלקות הסיור בחטיבה.

לפני שעלה לקו בלבנון הספיק לעשות עם חייליו את הקו בחברון. במסגרת שירותו תרם מזמנו החופשי ללימוד תלמידי הישיבה התיכונית בקרית ארבע את מורשת הקרב של חטיבת גולני ושל צה"ל כולו.

עם העלייה ללבנון הוצב אוריאל במוצב צבעוני. ביום רביעי 24.11.98 ו' כסלו- יום הולדתו ה-22 של אוריאל יצא בראש 15 מחייליו למארב באזור ואדי כרוש שליד הכפר מרכבה שבדרום לבנון. במהלך ההליכה הופעלו בין חמישה לשישה מטענים אוריאל נהרג במקום, חייל מהכוח ניצן בלדרן נהרג אף הוא. בזכות תושייתו של אוריאל, אומץ ליבו, מקצוענותו וההכנות המדוייקות שעשה לפני היציאה למארב- נמנע אסון כבד יותר.

אוריאל חווה את ייסורי השלום עת נעקר עם משפחתו מאופירה, אך גם שילם את מחיר המלחמה.

וכך במקום לחגוג לו יום הולדת הבאנו אותו להר הרצל להיטמן באדמת מולדת. אדמה שכה אהב, וכה היה מחובר אליה.

סיפורו של אוריאל נחשף לעיני עם ישראל בטלוויזיה כיוון ששבוע לפני שנהרג ביקש מאמו מרים להצטלם איתה- מרים סירבה,

ליבה ניבא לה רעות, בתמונות האחרונות אותם צילמה אחותו הדס,

צחק אוריאל ואמר: "אמא דואגת לי, היא חושבת שיקרה לי משהו..."

גם אוריאל וגם מרים אמו ידעו שזו תהיה הפגישה האחרונה.

אוריאל אף אמר זאת לחברו מהסיירת שבועיים לפני מותו, הוא אמר במפורש כי הפעם הוא הולך למות, כשנשאל: אם כך מדוע את הולך?

הוא טען כי הוא חייב לעשות זאת.

שבועיים אחרי נפילתו נמצא בבית דיסקט, בארבעת הדפים הראשונים מתאר

אוריאל את ילדותו עד גיל ארבע, הוא פותח את התיאור במותו.

עם נפילתו הקימה המשפחה עמותה להנצחת זכרו " מורשת אוריאל"
בין מפעלי ההנצחה:

* קריאת בי"כ בגבעת- זאב על שמו של אוריאל,

* הכנסת שני ספרי תורה: אחד במכינה הקדם צבאית בעצמונה,
ואחד בגבעת- זאב.

* הקמת מצפור – מצפור הלבנון בשביל הפסגה של הר מירון.

* ריצת ניווט בפארק קנדה שליד לטרון, ריצה בה משתתפים חיילים מיחידות
נבחרות בצה"ל, אזרחים ותנועות נוער.

המוטו של ריצה זו היא משפט שכתב אוריאל במחברתו:

* אחד המפעלים החינוכיים החשובים הוא הרצאות שנותנת אמו מרים לחיילים,
קצינים ובני נוער, בנושא: " קווים לדמותו של מפקד".
במסגרת מפגש זה מוצגים לחיילים תכונות המנהיג כפי שבאו לידי ביטוי במכתבי
החיילים והמפקדים של אוריאל.

אוריאל לא רק היה לוחם מעולה,
הוא היה אדם מיוחד, טוב לב, ענו, צנוע, חייכן, בן תורה ואוהב הארץ, שראה
בשירותו הצבאי יעוד ושליחות.
היה בו שילוב של הספרא והסייפא ושלושת היסודות הנצחיים:
תורת ישראל, ארץ ישראל ועם ישראל היו נר לרגליו.
באותו לילה איבדנו עולם ומלואו,
איבדנו את אוריאל: בן,

אח,

וחבר יקר.

נותרנו המומים, כואבים ולעד זוכרים.

מרים פרץ

אמא של סגן אוריאל פרץ

חודש ימים לפני שאוראל נפל, הוא כתב את תיאור מותו ואת תולדות חייו עד גיל 4.

**דיסקט זה נמצא ע"י הוריו רק חוש לאחר נפילתו.
(הקטעים הבאים מופיעים בדיסקט כפי שכתבם אוראל)**

התיקים עמוסי הציוד הקשו על ההליכה בבוקר הלבנוני בצורה מדהימה היה ערפל וגשם טיפסף בצורה מעצבנת לפתע מהשיח שלפני קפץ גוש שחור גדול ורץ צפונה הכנסתי את אמצעי ראיית הלילה לעין שמאל פתחתי ניצרה בצורה שקטה וכיוונתי לעבר אותו גוש שחור ראיתי חזיר בר ענק מביט לכיווני במרחק שקרוב לשישים מטר זיהיתי את עיניו הגדולות שניצנצו אלי מבעד לעדשה הוא הביט בי לאחר מכן מערבה ושוב הביט בי ואז המשיך לרוץ צפונה נראה לי שהוא רצה להגיד לי משהו ידעתי את שאר הכוח שמאחורי והמשכנו לאחר מאה ועשר מטר ראיתי הבזק ושמעתי קול ירייה הכדור שעט לעברי במהירות של תשעה מאות מטר בשניה על הכדור עמד מלאך המוות בעצם הוא גלש עליו כמו גולש מיומן שגולש על הגלשן שלו גולש בין זרמי האוויר והצמחיה הסבוכה לפני שנכנס לגופי הוא ירד מהכדור ותפס אותו בשתי ידיו דומה לסופרמן שנגרר אחרי חללית הכדור פגע בכתפית האפוד וקרע את הכיס השמאלי בחולצה ביתק את השכבה הראשונה של הבשר ונכנס

לבית החזה דרך הצלעות המלאך ירד מהכדור ונכנס לחדר הימני ישב על הדופן והתחיל לצחוק זהו אני מת ואז חטפתי כרית נוצות לפרצוף אחי הנודניק העיר אותי

הכול התחיל אחרת נולדתי בבאר שבע בסורוקה לפי הסיפורים של אימי הוא היה הבית חולים הגרוע מכולם חתולים הסתובבו במסדרונות וחולים היו מונחים במעברים טובלים בסחי של עצמם אבל לי זה לא הזיז בחודשים הראשונים הייתי בבית של סבתי בשיכון ד היא טיפלה בי רוב היום כי אימי למדה באוניברסיטה ואבי עבד בסיני מטעם משרד הבריאות היתי התינוק של כול הסבתות כל הזמן ליטפו חיבקו או הרימו אותי אחרי שלושה חודשים התחלתי להתעלף סתם מתי שהייתי מתעלף כול הזקנות התחילו לצעוק ולשים את הידיים על הפרצוף ואחרי בערך דקה הייתי מתעורר העסק נהיה יותר מסובך שאימא שלי הייתה בסביבה במקרה הטוב שהייתי סתם מתעלף על השטיח היא פשוט הייתה בורחת בצעקות "הוא מת הוא מת" מת

לחדר הסמוך במקרה הרע שהייתי מתעלף אצלה בידיים היא הייתה זורקת אותי ואחר כך בורחת הלכנו לרופאים והם לא מצאו כלום וגם לא נתנו פיתרון לבעיה אחרי עוד חודש של התעלפויות והתעללות קשה באימי ובסבתות נילקחתי לרופא רציני ד"ר שנייר במהלך הביקור הרבצתי חתיכת התעלפות לפי דעתי הטובה מיכולם אימי ברחו כמובן החוצה ורק אני וה ד"ר

נשארנו הוא לא התייחס אלי בכלל ורק רשם דברים בצד על נייר ורווד אמא התאוששה בנתיים וחזרה ואז הוא אמר לה משפט מעצבן "הוא פשוט מפונק ורוצה תשתומת לב "התעצבנתי וישר התעלפתי לגלגתי עיניים והוצאתי רוק מהפה אימא התחילה לברוח שוב ואז הוא עצר אותה וביקש שתחכה איתו עד שימאס לי לעשות הצגות אימא חיכתה שתי דקות עד שנגמר לי הרוק ונמאס לי לגלגל את העיניים שיימתי את ההצגה וחייכתי לשניהם אמרתי בלב נראה אותך בבית

בשנייה שהגענו הבייתה פשטי ידיים העפתי את הראש אחורה הוצאתי רוק וגלגלתי עיניים הזקנות התחילו לצעוק אבל אימא לא זרקה אותי לשום מקום היא קרבה אותי לפרצוף שלה ועשתה לי קולת של חתול ניסיתי להתאפק אבל לא הצלחתי ואז דפקתי חיוך כי היא הצחיקה אותי אמא צריכה לעשות קולות של אימא ולא קולות של חתול נהנתי נישקתי לה את האף ושיחקתי לה בעגילים הזלתי לה ריר על הכתף ואחרי זה הסתכלתי עליה היו לה דמעות בעיניים היא חיבקה אותי מאותו יום הפסקתי להתעלף בחודש החמישי לחיי אימא סיימה את התואר הראשון וירדנו לאבא לסיני

המטוס נחת היו ימבה חיילים עד שהם ירדו לקח זמן הסתכלתי שמאלה ראיתי צהוב עברתי למושב הימני וראיתי צהוב בנתיים הגיע התור שלנו לרדת הסתכלתי אחורה וראיתי כחול הצבע לא הסתדר לי אבל החלטתי שאני אשאל את אימא מאוחר יותר בנתיים אבא הגיע הוא נראה לי הרבה יותר גבוה מהתמונות שהוא שלח לאימא קפצתי לו על רגל ימין והוא הניף אותי באוויר למעלה ולמטה אבא שלי הוא חזק רואים את זה ישר עליו

כמו שאמרתי הוא גבוה ויש לו כתפיים ענקיות כמושני מדפים של ספריה העצמות לחיים שלו בולטות הוא רוב הזמן מחייך וחושף שיניים לבנות סכ"ה הוא נראה אבא "תותח" יצאנו משדה התעופה והלכנו לאוטו של אבא אבא שם אותי על הכתפיים שלו וכך הייתה לי תצפית טובה על כול הסביבה וגם על כול האנשים היו שם אנשים מאוד מוזרים שלא ראיתי כמותם בבאר שבע טוב אולי ליד השוק הבדואי ראיתי אחד

רוב הנשים היו בגילאים של אימא הם הלכו עים חולצות ממש קצרות חולצות שדומות לחולצה שאימא הורידה לפני שהיא נתנה לי אוכל מהציצי שלה והיו להן מכנסיים כמו של הילדים

מהגן כאלה שצמודים לפס של הטוסיק היו נשים שהלכו עים חצאיות שהיו דומות לחצאית של אימא רק שהחצאיות שלהם היו צבעוניות יותר ופתוחות יותר ולחלק אפילו ראו את התחתונים הגברים הלכו עים מכנסיים קצרים ורובם היו בלי חולצות וגם אים משהו הלך עים חולצה אז הוא פתח אותה כמעט עד הסוף הגענו לאוטו של אבא האוטו היה בצבע ירוק ואימא אמרה לאבא שהגיפ שלו יפה למרות שאני לא ראיתי אוטו כזה בשכונה של סבתא גם אני חשבתי שהוא יפה אבל לא גיליתי לאף אחד

נסענו לכיוון הבית בדרך ראינו הרבה בדואים כמו שיש בבאר שבע היו להם גמלים וגם לחלק היו אוהלים כמו לבדואים

בבאר שבע אבל הם לא קפצו עלינו כמו שהבדואים בבאר שבע קפצו והם לא ניסו למכור לנו בגדים ואפילו לא כוסות וצלחות הם סתם הסתכלו עלינו ואחר כך חזרו לעינינם שלהם

הגענו לבית הוא היה דומה לבית של סבתא אבא הרים אותי שוב ועלינו לקומה 3 הבית היה ענק היה מטבח כפול מהמטבח של סבתא והיה סלון גדול עים שטיח של בדואים והיה חדר לי

חדר לאבא ואימא וסתם עוד חדר

הייתי רעב נכנסתי לחדר של אבא ואימא וסתם הכנסתי שפורפרת שדומה למשחת שיניים לפה אבל זאת לא היתה משחת שיניים נפלתי

אחרי שהתעוררתי היה לי כאב בטן איום אימא הסבירה לי שאסור לאכל כולדבר שאני רוצה וששתיתי את המשחה נגד כינים שאבא קנה לנו וזה רעל ושהתעלפתי באמת ונהייתי כחול והיו

צריכים להביא במיוחד בשבילי רופא מאילת וזה לא פשוט להביא

רופא במרחק של 270 ק"מ בכל מקרה הרופא הזה הביא לי פחם

כן אני תינוק בו 5 חודשים וקצת צריך לאכול פחם כי הפחם סופג את הרעלים לכן אכלתי גבינה עים פחם ושתייתי תה עים פחם ועשיתי קקי עים פחם

הימים חלפו אותי כבר שלחו לגן אימא לימדה בבית ספר באופירה ואבא הסתובב
עים הגיפ שלו
אני הייתי בגן "אלמוג" גן טרום חובה היו לנו שתי גננות שמנות אופנוע ישן אחד
והרבה משחקים היו עוד 12 ילדים וילדות
כשהינו מסימים את הגן הינו רצים הבייתה עולים על בגדי ים
ורצים לחוף לשחות ולאסוף סרטנים שותים גזוז אצל שמיל
ומשתזפים על החול
בחוף תמיד אני ושיר היינו ביחד אהבתי לשחות אחריה ולזרוק
עליה חול וכשהשתזפנו היא תמיד הייתה לידי כמו הגדולים
יום אחד נירית הילדה הכי נודניקית בגן אבל גם בין החכמות
בא אלי ושאלה אותי למה אני לא מציע חברות לשיר
אמרתי לה שאים היא תדחוף את האף אים הנמשים שלה
לדברים שלי ושל שיר אז אני אתקע לה קונכיה לראש
היא אמרה שאני מטומטם ולא מבין כלום בבנות והלכה
יומים אחרי זה בזמן ששיר בנתה על הגב שלי מגדלים
מחול רטוב הסתובבתי ושאלתי אותה אים היא רוצה שאני יציע לה חברות
היא אמרה שכן

דברים שכתב ואמר :

"למקום שאדם הולך בשעת כאבו
שם שורשו .

אמני הולך לשני מקומות : הר הרצל , הכותל "

" טעות שנעשתה זה מקרה
עוד טעות זה צירוף מקרים
עוד טעות – תופעה
ותופעה עוקרים מהשורש "

" אין דבר כזה אני לא יכול
הכל בראש ! "

" כשתשמעי עליי ברדיו
תהיי גאה בי " .

" חזון הסייר : ארץ ישראל , אהבת הארץ , מקצוענות
גיבוש והמחלקה הכי טובה בגדוד . "

" עם כל מכלול הקוצים והצמחים שנכנסו לי לגוף
אפשר להקים ערוגה של מטר על מטר ,
אבל אילו לא סתם לא קוצים , אילו קוצי ארץ ישראל . "

" לא בכדי נבחרנו להיות קצינים
אנחנו נשנה את המדינה הזאת
אם נרצה או לא נרצה
נבחרנו לחנך כי אנו ראויים לכך "

קטעים שנמצאו בארנקו של אוריאל:

" כל מה שהתשובה מתעמקת יותר , הולכת יראת המוות ומתמעטת, עד שפוסקת לגמרי. ומקומה לוקח המצב של " ותשחק ליום אחרון ". המציאות הרוחנית שבהויתן האמיתית של האדם, כמציאות הרוחנית של העולם כולו, תופסת את בליטתה הרשומה, וודאותה הולכת ומתנוצצת, והמוות אובד את שמו ועמו את מוראן ופלצתו. והאישיות היחידה הולכת ומתגדלת , נכנסת בתוכן הכללי של האמה כולה בכניסה ממשית, ונבלעת משם במציאות הכללית של העולם כולן, ועם הכלליות העליונה מוצאת את אושרה בזיו האלוהי וגודל חסנו, אורו ותענוגן , עשיר החיים המנביעים ישות ניצחת "

(אורות התשובה פרק יא')

" מי שאין נפשו משוטטת במרחבים ,

מי שאינו דורש את אור האמת והטוב בכל לבבו ,

אינו סובל הריסות רוחניות .

אבל – אין לו גם בניינים עצמיים ,

הוא חוסה בצילם של הבניינים הטבעיים .

כמו השפנים שהסלעים מחסה להם

כמו

אבל האדם ,

מי שנשמת אדם בקירבן ,

נשמתו לא תוכל לחסות כי אם בבניינים שהוא בונה בעולמו הרוחני"

(הראי"ה קוק)

דבריו של סגן אוריאל פרץ הי"ד בסיום קורס קצינים

"החלטה טובה
פשוט החלטה טובה.
אנחנו קצינים
למדנו הרבה,
ואנחנו הולכים לחנך אנשים
כי יכול להיות שאנחנו מספיק טובים בכדי לחנך
ואנחנו נשנה את המדינה הזאת
אם נרצה או לא נרצה.
להתראות."

דברים אלו נאמרו במצפה רמון מול המכתש. אוריאל ביקש מכל אחד מהחברים שיאמר משפט שאיתו הוא יוצא מקורס קצינים. זה המשפט שאמר אוריאל.

אוריאל ידע שהוא הולך למותו. בניסיון להסביר את הדבר מצאנו קטע זה בארנקו :

בא וראה , כתוב : " ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה" (שם),אמר רבי יהודה" זה אוריאל"ל שנראה בשלהבת של אש על המזבח, כמו שלמדנו,רובץ על הקורבן, ואז השמחה היתה בכל, כי נתקבל ברצון, כמו שכתוב: " וירא כבוד ה' אל כל העם " ואם לא היה הבלבול של בני אהרון
(שמתו אז) הרי מיום שיצאו ממצרים לא נמצא נחת רוח שכזה למעלה ולמטה.

כשיש תשובה – "מטרה" –יראת המוות פוחתת

החזון של אוריאל

המרגלים היו נשיאים:

1. חזקים בסדר
2. באימונים
3. לא ישברו בעת מאמץ פיזי או נפשי

חזון

מהות הסייר:

1. ארץ ישראל ← עבר
 ← הווה
 ← עתיד

2. **אהבת הארץ**- החיבור הנפשי והפיזי ← להכיר כל מקום בארץ דרך הרגלים= ניווט

↓
סקירות, טיולים

- 3. גיבוש**
- מחלקתי קודמת לכל, לבטוח בחברים שיסתערו אחריו ושיסחבו אותך קילומטרים רבים
 - סייר צריך להיות:
- חזק פיזית (מדצי"ם),
מנטלית (תרגילי תצפית ארוכים)
זריז (קיפול עמדה)

- 4. מקצועיות**
 כושר גופני- לחימה והסתערות
 יכולת קליעה
 יכולת ניוד- נהגים/ עבירות/ הכרה בע"פ של צירים
 יכולת תצפית- שק"מ יום – לילה/ יכולת ציון של מקום/ תיאור המצב למג"ד ולמפ"ם
 יכולת הסוואה- בניית עמדת הסתתרות במינימום זמן/ יכולת תצפית טובה מהעמדה
 יכולת לקבל שינוי משימה במהירות

- ## 5. המחלקה הטובה בגדוד

① החלטות - החלטות
 ② החלטות - החלטות
 ③ החלטות - החלטות
 ④ החלטות - החלטות
 ⑤ החלטות - החלטות
 ⑥ החלטות - החלטות
 ⑦ החלטות - החלטות
 ⑧ החלטות - החלטות
 ⑨ החלטות - החלטות
 ⑩ החלטות - החלטות
 ⑪ החלטות - החלטות
 ⑫ החלטות - החלטות
 ⑬ החלטות - החלטות
 ⑭ החלטות - החלטות
 ⑮ החלטות - החלטות
 ⑯ החלטות - החלטות
 ⑰ החלטות - החלטות
 ⑱ החלטות - החלטות
 ⑲ החלטות - החלטות
 ⑳ החלטות - החלטות
 ㉑ החלטות - החלטות
 ㉒ החלטות - החלטות
 ㉓ החלטות - החלטות
 ㉔ החלטות - החלטות
 ㉕ החלטות - החלטות
 ㉖ החלטות - החלטות
 ㉗ החלטות - החלטות
 ㉘ החלטות - החלטות
 ㉙ החלטות - החלטות
 ㉚ החלטות - החלטות
 ㉛ החלטות - החלטות
 ㉜ החלטות - החלטות
 ㉝ החלטות - החלטות
 ㉞ החלטות - החלטות
 ㉟ החלטות - החלטות
 ㊱ החלטות - החלטות
 ㊲ החלטות - החלטות
 ㊳ החלטות - החלטות
 ㊴ החלטות - החלטות
 ㊵ החלטות - החלטות
 ㊶ החלטות - החלטות
 ㊷ החלטות - החלטות
 ㊸ החלטות - החלטות
 ㊹ החלטות - החלטות
 ㊺ החלטות - החלטות
 ㊻ החלטות - החלטות
 ㊼ החלטות - החלטות
 ㊽ החלטות - החלטות
 ㊾ החלטות - החלטות
 ㊿ החלטות - החלטות

אוראל

לפני שנה וחודש קבלתי ממך טלפון, אמרת שאתה קופץ לבקר.
סבבה אמרתי, היינו רגילים לביקורים שלך,
בערב הגעת.

קפה לא הסכמת לשתות כדי לא לבזבז כסף לזוג צעיר.
באת ואמרת שאתה רוצה לדבר.
בסדר עניתי, והמשכתי לשבת בסלון.
תמיד היינו מדברים ומתכננים דברים,
אבל אז ביקשת שנעבור לסלון.
"אני הולך למות בלבנון" אמרת.
"מה"? שאלתי

ואתה חצי ברצינות חצי בחיוך אמרת
"אני הולך למות בקו הזה, אני מרגיש, אני יודע".
"הפעם מלבנון אני לא יורד"

נהיה שקט בחדר
"אם אתה לא יורד אל תעלה" אמרתי
ואתה לא ענית!

"למה אתה עולה ללבנון" שאלתי
שאלתי וידעתי את התשובה.

אני רוצה שתבינו, תמיד דיברנו על אידיאלים ועל חינוך חיילים
וכמה טוב למות בעד ארצנו, אבל אף פעם המוות לא היה כל כך
מוחשי.

אמרת ששכנעת חיילים שפחדו לעלות ללבנון וששכנעת גם את
עצמך,

ואני בכיתי לא ממש בקול, רק בדמעות קטנות בזוית העין.
ואתה חייכת אלי והקפת אותי בידיים ואז קפצת עלי וחיבקת אותי
מלא צחוק והלכת לסלון.

ונשארתי בחדר קצת לבדי, וקיוויתי, שזה רק הפחד שרק תחושת
האחריות הכבדה גורמת לך להרגיש ככה שכנעתי את עצמי שהכל
יהיה בסדר שתחזור לסיירת ועוד נראה אותך מג"ד.

בערב לפני שטסתי, הגעת במיוחד לנמל התעופה ונתת לי קמע
ואמא שלי אמרה לך שתשמור אותו לעצמך ללבנון.

אותה חייכת ואמרת שלך יש אחד משלך
אוראל,

7 חודשים הלכתי איתך על הצוואר
לכל מקום שהגעתי הייתי ממשש אותך ומדבר אליך.
לרגע לא הצלחתי להבין שהלכת
שנשארה רק עוד כתבה בעיתון,
עוד יום זיכרון,

עד שראיתי אותך בהר הרצל.
לא ממש קלטתי שהלכת,

לא רציתי להאמין שאין יותר אדם קטן, שמח, שמחייך ללא הפסקה
וחושב כל הזמן איך להציל את העולם.

לא הבנתי שהאיש הטוב שעוזר כל הזמן, שהצליח להגיע לכל מקום
נלקח.

אני עומד ומסתכל מסביב ולא מבין שהכל פה שייך אליך,
בטח

גם אתה לא מבין.
בטח אם היית כאן היית מחייך בשקט ומגרש את כולם הביתה.
בטח לא היית מבין על מה הבלגן ולמה כולם מתאספים.
אוריאל
אני רוצה שתדע, אנחנו כאן בשביל עצמנו ובשביל לראות שלא
ממש הלכת.
בשביל לראות שמה שחלמת ממשיך להתקיים.
אנחנו כאן בשביל לזכור את החום שלך, את האור שבך,
אנחנו כאן בשביל להרגיש אותך, אוריאל.
יוסי אדמוני.

מלפניי אוריאל

אוריאל. תמיד לפניי... נושא הדגל... פורץ דרכים, מחסומים, לבבות אטומים... אוריאל. פעמים רבות שאלתי את עצמי מה היה בו במלאך שכ"כ נקשרתי אליו, שכ"כ אהבתי אותו. שאלות שכאלה עולם שלם של מחשבות צר מהכילו. ובכל זאת- אוריאל לא היה הלוחם הטיפוסי, לפחות לא בסדר הגודל של היחידה. בחור קטנטן וצנום. חביב, חייכן, מתוק- ממש פלא, בתוך כל הגברתנים הקשוחים...

לא פשוטה לנער צעיר, אזרח מן השורה, ההחלטה להתגייס, או לפחות לנסות להתגייס לסיירת גולני. אגדות על טירונות יחידה מהלכות אימים. שבועות של רעב, חוסר שינה, מסעות מפרכים. עמידה מול המאמצים הקשים ביותר, מסע לקצה גבול היכולת.

היוכל לכל אלה, היוכל? ואוריאל יכל גם יכל.

הקשיים נערמו לפניו בזה אחר זה, וכמו שבאו כך סרו. הוא המתין עד שיאשרו לו להתגייס ליחידה וכשהתגייס וישב בראיון ראשון, ישבתי והקשבתי ולא האמנתי כיצד הוא שובר את כל הסטיגמות, הספקות- הנער יהיה לוחם בסיירת גולני. איך, שאלתי את עצמי, איך? והרי הוא כ"כ קטן, היעמוד לו כוח? התפרוץ בו איזו קשיחות נסתרת? איך?

היום אני מעיד: אוריאל לא נפל ולו בדבר אחד משאר הלוחמים בצוות. תושייה, מהירות, זריזות, כח, תבונה עמוקה, וכל זאת מתוך אהבה, אחווה, שלום ורעות לכל הסובבים אותו. את אוריאל מעולם לא שמעתי מרים קולו או רב עם אחד מבני הצוות. אפילו עם אנשי מפקדה, שאיתם המריבות לא מעטות, הסתדר אוריאל. ישנה בעיה- אוריאל ילך.

והוא הלך והתפתח, גדל והתחזק. פיזית ונפשית. הוביל את הצוות להישגים נדירים, בעיני, מתוך הנעימות הגדולה שהיתה בו, שלא פגעה כהוא זה ביכולתו המרשימה. יוני נתניהו כתב פעם: "המוות זה הדבר היחיד המפריע לי. הוא אינו מפחיד אותי, הוא מסקרן אותי. איני מפחד מפניו, מפני שאיני מייחס ערך רב לחיים עצמם ללא מטרה. ואם דרוש יהיה שאקריב את חיי להגשמת המטרה שאקבע להם, אעשה זאת בשמחה."

אוריאל בחר בחיים האלה. ולמי שפגש אותו בחודש האחרון בחייו ברור שאוריאל ידע בדיוק להיכן הוא הולך. ולשם הלך אוריאל בעיניים פקוחות ובמחשבה צלולה, ללא שמץ היסוס או חרטה, למרות שידע כי למקום אליו הוא הולך, ממנו לא ישוב. **אסי לוי.**

מקנאים בחיילים שזכו למפקד כמוך

חבריו לצוות של אוריאל פרץ ז"ל, בסיירת, מבכים את חברם האהוב אבל כבד ירד על משפחת סיירת גולני, ועל צוות אורן אסי עם הוודע דבר נפילתו של אחינו, אוריאל. אוריאל, שייך אתה לצוות מיוחד, והרי אתה מיוחד שבמיוחדים. שייך אתה לצוות מקצועי, ובעצמך מקצוען שבמקצוענים. הנפילה שלך בלבנון תפסה אותנו לא מוכנים, שהרי רק שבוע לפני כן השתחרר מצה"ל חלק נכבד מהצוות. אתה המשכת, כי לשאיפותיך לא היה גבול. תמיד רצית להיות הטוב ביותר, ועם זאת לא היית טיפוס תחרותי. תמיד ראית עצמך במקום השני, ואת הצוות כולו ראשון במעלה,

תמיד שאפת לשלמות, אצלך ואצל הצוות, רצית שנהיה מגובשים ומלוכדים. בזאת הצלחת, לצערנו, במותך: הנה, אנחנו עומדים כאן מולך צוות מלוכד ומגובש, שנשבע לך כי נאמץ את המשפחה לחיקנו. ביחידה חונכנו להיות חזקים ובא מותך הפתאומי ושביר אותנו לרסיסים. לסיירת גולני הגעת אחרי מאמצים רבים, ולא נשברת. התעקשת ולחמת כדי להגיע ליחידה שהיתה משאת נפשך. בראיון עם המפקד שבית את ליבו. בכלל, כל מי שהכיר אותך- גם היכרות קצרה ושטחית- מיד נשבע בקסמך.

במשך חודש שלם המתנת לגיוסנו, ושירתת בתפקיד מנהלי במטבח, רק כדי להצטרף לגיוס לסיירת:

שום דבר לא שבר אותך, לא הסיט אותך מאמונתך, בשום תחום, אף פעם. ותמיד החיוך- סמל ההיכר שלך, שלעולם אינו נמחק מפניך, אפילו לא ברגעים הקשים והמתסכלים. אנחנו מקנאים בחייליך, שזכו למפקד כמותך. בצוות שלנו קיבוצניקים, עירוניים ומושבניקים, דתיים וחילונים, ואתה היית החוליה המקשרת בין כולנו, וכך נזכור אותך, וכך תהיה בעינינו תמיד- החוליה המקשרת. אנחנו, מבקשים ממך כעת סליחה כפולה. סליחה על שהשארנו אותך בלבנון. אולי אם היינו יוצאים יחד למשימה הזו, אולי היינו יכולים לשמור עלייך כמו שאתה שמרת עלינו תמיד, לאורך כל המסלול. וסליחה על כל המאמצים שלך להפגיש אותנו, דווקא בזמן האחרון, אצלך בבית, שלא צלחו. הנה במותך הצלחת, וכולנו כאן, נפרדים ממך, מצדיעים לך, המומים ומסרבים להיפרד. למשפחת פרץ- מרים ואליעזר, אלירז, הדס, אביחי, אליאסף ובת אל, הבן שלכם, אחיכם הבכור, היה גם אחינו. ועכשיו כולנו משפחה אחת. כאבכם- כאבנו. אנחנו מודים לכם על הזכות הנפלאה שנפלה בחלקנו, להכיר את אוריאל. טוב ליבו יחקק לעד בליבנו.

"חשבתי המון על מה לכתוב לך, עליך, על האישיות הקורנת המשרה ביטחון ונועם,
או על לב הזהב

הגדול שלך, הנכונות שלך לעזור, לכולם, לא רק כשקל, גם כשקשה, ומעטים יודעים
עד כמה לא קל היה לנו בשירות.

חשבתי לכתוב על המקצוענות הבלתי מתפשרת שלך, תמיד ראשון, בכל, תמיד היית
מצטיין, בריצות, בניווטים, באימונים, בהכל.

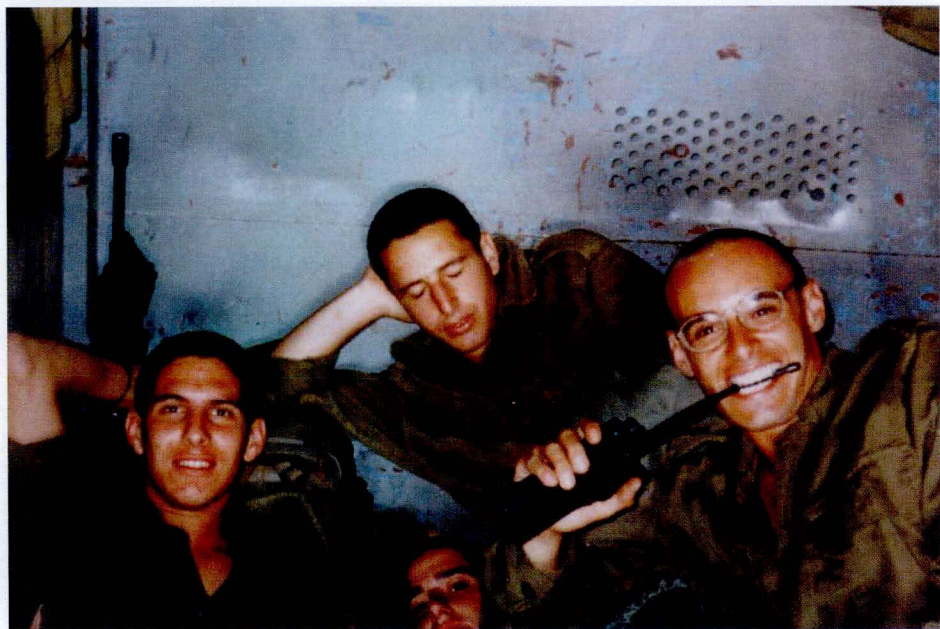
ועל האמונה שלך בדרך, בדרך שהובילה אותך אל מותך. או על כך שמעולם לא היה
אחד אשר לא אהב אותך ושלא היית לו מודל לחיקוי ולהערצה.

ורציתי לספר גם על הצניעות וכמה ענו אתה. אילו היית בחיים לא היית מסכים ולו
לשנייה אחת, שמישהו ידבר בשבחך.

יותר מכל רציתי לדבר על החיוך, החיוך התמידי, שהיה שרוע על פניך, אפילו
בשבועות הקשים ביותר, בפעילות הקשה ביותר הוא לא נמחק. אהבת את מה

שעשית. אתה וגם כולנו ידענו שאתה מבצע את ייעודיך בחיים".

ברק ל' - חבר מצוות בסיירת

"אוריאל היו בך חומרים מהם צומח מפקד גדול"

דברי המ"פ יואב ביום השלושים על קברו של אוריאל.

אוריאל עבר כבר חודש ואני מרגיש כאילו התבגרנו בכמה שנים.

בפעם האחרונה שנפגשנו זה היה בסככת הכוננות של המוצב. אתה חשבת שנבטל את המארב בגלל עיכוב בזמני היציאה, אמרתי לך שכל עקבה זה לטובה ואתה התעקשת ואמרת לי יש גם עכבה לא טובה. אתה רוצה לצאת וזו המשימה שעליה התכוננת.

לפני שבועות, פרסמן עלה למוצב, ישבנו על סלע ליד ציר הרק"ם שמחוץ למוצב. ממזרח נופה המדהים של עמק החולה ורמת הגולן וממערב נופה המדהים והמתעתע של לבנון.

זה היה למעשה ראיון סוף תפקיד שלו השיחה היתה כשברקע הדהדה דמותך. פרסמן סיפר לי שאף פעם לא ידעת מה אני חושב על תפקידך כמו שאף פעם לא קיבלת פידבק.

אולי הייתי צריך לומר לך זאת מזמן שבאוריאל קורצו כל אותם חומרים שמהם צומח מפקד גדול היה בך את ה"אחרי" הזה, את אותה רמה מקצועית שנתנה ללוחמים תחושת ביטחון לנוע אחרייך גם במצבים הכי קשים, ולנו המפקדים לשלוח אותם למשימות.

הייתה בך את אותה הדוגמא האישית, כל מה שבקשת עשית כשהכול על תקן נאה דורש נאה מקיים.

והייתה בך את הדאגה לפרט הכל-כך חשובה.

הכרת את כל הלוחמים ובעיותיהם לפריטי פרטים.

כל כאב שיניים, כל חיוב כספי, כל בעיה אישית של כל הלוחמים לא נפקדה מעיניך. ביננו היה קשר מיוחד, שנינו, גדלנו בסיירת ולכן היטבתי לדעת מה אתה מרגיש מבפנים כאשר התמדת את תפקיד המפקד צ"ש כל-כך רצית.

המעבר לגדוד היה לך קשה. זכורות לי אינספור שיחות ביחד, בהם ניסית לגבש את החזון שלך לגבי המחלקה. רצית לשלב את כל הייחוד שממנו באת בסיירת עם כל היחד שאליו הגעת בגדוד.

תמיד חשבתי שאתה מקיים את החזון שלי לא רק כי אתה פקוד שלי אלא כי אתה מאמין בו.

הרבה פעמים הרגשתי שיותר ממה שאתה נתרם לעגלה שאני מוביל אתה מוביל את העגלה שאנחנו נרתמים אחריה.

רציתי שתדע שהכוח תפקד מצויין בהכנות בתרגולות בתחקיר ובארוע, פעלתם נכון, פרסת את הכוח נכון ומנעת ארוע הרבה יותר חמור וכואב.

רציתי שתדע שהמפקד נמדד בתפקוד הכוח בהעדרו.

גם אחרי מותך הכוח תפקד מצויין, ביצע את התרגולת אחד לאחד. אני יודע שאם היית יכול להביט מהצד על הדברים היה בך סיפוק על כל מה שבנית בחודשים שפיקדת על המחלקה. ושבנית מחלקה כמפקדם.

מרים, אליעזר והילדים.
אתמול הייתה הסעודה שאחריה ישבנו בבית.
מרים אמרת לי שנורא מוזר לך שכל מה שנשאר מאוריאל זה שני ארגזים קטנים
שהצבא החזיר לך.
זה קצת דקר לי את הלב כשאמרת את זאת.
רציתי שתדעי שאדם נמדד במה שהוא משאיר למי שאחריו.
אמנם כשיחלוף הזמן רוב האנשים שפקדו את הבית יחזרו לצרות החיים שלהם
ואתם תשארו עם הכאב לבד.
אבל אני יכול לאמר לכם שאוריאל השפיע בפלוגה במעגלים נרחבים. אני יודע שאנו
המפקדים נמשיך לחנך ולהוביל לוחמים ע"פ חזונו, ע"פ הדבקות שבמשימה בדוגמא
האישית בדאגה לפרט וברעות.
בכל אותם תכונות שהיו כ"כ דומיננטיות של אוריאל וזה מה שבאמת אוריאל
השאיר לנו הלוחמים והמפקדים מעבר ליתר כל הדברים.

סרן יואב ירום
מ"פ מסייעת 51

"אני אישית, מעולם לא הכרתי אדם טוב לב כמוהו, מישהו בעל ערכים כל כך גבוהים, שגם דבק בהם הלכה למעשה. מעולם לא ראיתי אדם הנחלץ לעזרת הזולת, בצורה מוחלטת כל כך גם מבלי שנתבקש לכך, עם מוכנות אדירה להקריב. וכל זאת מבלי לבקש שום תמורה.

פעמים רבות ניסיתי לזכור פתגמים שונים שהיה "שולף מהמותן" בשיחות שלנו. הוא היה מביא פתגם מתאים לנושא השיחה שלנו ואז מפרש את ההיבטים השונים של הפתגם. ואני פשוט לא הצלחתי לזכור את הניסוח המדויק לאחר מכן אבל תמיד זכרתי את המשמעות. ותמיד הפליא אותי מחדש, כמה שאוריאל עצמו היווה לי דוגמא לפתגמיו.

אני מרגיש שאני חייב לו הרבה על חברותו הנפלאה, על האמון שנתן. יותר מזה אני מרגיש כבוד גדול שזכיתי להיות חלק, ואפילו שזה חלק קטן בחייו".

צחי רזניק- צוות פלס"ר

לזכרו של אוריאל,

דרך טובה להעלות על הכתב את זכרו של אוריאל, היא לתאר 3 תמונות שזכורות לי ממנו, המתארות

את אופיו והתפתחותו ביחידה.

תמונה 1: 10/95, אני עדיין חייל במסלול, שומע שהגיע טבח חדש ליחידה. באחד הימים נכנסתי

לשיחה עם ה"טבח", במהלכה גיליתי ש"הטבח" שממתין לגיבוש ושהוא מעוניי להיות לוחם ביחידה. בשיחה הוא מתגלה כבחור אינטליגנט וחדור מוטיבציה, שסובב את כל העולם והסכים אף להיות טבח במשך חודשיים עד שיהיה גיבוש. במבטיו ניתן היה לזהות את ההערצה לכל חייל מסלול ולוחם ביחידה, העיניים הביעו רצון עז להשתייך לחבורה זו. מי היה מאמין שכעבור שנה אזכה לפגוש את

אותו "טבח" בתור חייל שלי?

תמונה 2: בסביבות 2/97 הצוות נמצא בשבוע ניוטי תצ"א בצפון ובניגוד לרוב החיילים בצוות שמנסים פשוט לשרוד מניווט לניווט ולהעביר את השבוע, מחליט אוריאל כל ערב מחדש שהוא נותן את הכל ומנסה לשבור את שיא היחידה לאותו הניווט. המשמעות היא ריצה מטורפת לכל אורך הניווט, ומירון קשה נגד השעון, ולצורך אילו דרושה סופר מוטיבציה שרק מתי מעט ניחנו בה. אבל אוריאל רצה בשיא משלו, וזכה בו. באחד הלילות בעמק יזרעאל גומרים אוריאל ובן זוגו עוזא מרחק של למעלה מ-25 ק"מ בפחות מ-4.5 שעות וזוכים לרשום שיא על שמם. אוריאל החליט שהוא רוצה בשיא משלו ואוריאל זכה בשיא משלו.

תמונה 3: 6/97, אוריאל קיבל משימה, להוביל פשיטת הסתתרות בפיקודו. ניהול פשיטה שכזו דורש הכנה דקדקנית ויכולת פיקוד גבוהה מאוד. כמו כל משימה שקיבל, גם אל זו הוא ניגש בשיא הרצינות. כמפקדו היה תענוג לתדרך אותו לפיקוד על הפשיטה, ולראות אח"כ כיצד הוא מביא לידי ביטוי כל נקודה

שתודרך לגביה ואף מוסיף ומפתח נקודות משלו. היה תענוג לראותו מתדרך ומכין את הצוות, לא כחייל אלא כמפקד חושב ובמין ומאוחר יותר בשטח בלילה, מוביל את הצוות בביטחון כקצין ותיק. מיותר

לציין שהפשיטה שניהל עברה על הצד הטוב ביותר.

אורן רגבי מפק"צ צוות נובמבר 95

6 שנים לאוראל פרץ ז"ל

אוראל – הכרתי אותך לפני כ- 7 שנים. לוחם צעיר בסיירת, אשר תכונותיו ואופיו - עמדו לפניו. נמרץ וחרוץ, בעל דעה וצניעות יוצאי דופן. מאז שנפלת בדרום לבנון, אני נוטה להיסחף למחשבות בהן אני משוחח עימך. שיחות ארוכות, בעלות תוכן ועומק, אשר מציבות לי אתגר. נקודת המוצא לשיחות אלו, היא השיחה האחרונה שלנו, כשהיית מ"מ בגדוד, ובאת בבקשה לסייע ולהעניק לחייליך, יכולות מקצועיות שהיו נחלת הסיירת. באת ביוזמה, ברצון לעשות יותר, להעניק יותר, לשפר את הרמה המקצועית- להתכונן ללבנון.

אך מהר מאד, השיחה גלשה למה שהטריד אותך באמת- הרמה הערכית, הצורך בלהעמיק את הידע והמודעות של חייליך, בעיקר להכרת הארץ ואהבתה. היה מרגש מאד לשמוע אותך מתאר את חייליך אחד אחד. הרגש ואהבה שהפגנת כלפיהם בלטו מעל הכל. כשתיארת אותם, נדמה היה שהדברים נאמרים מפיו של אב המתאר את בנו.

אני רוצה לומר לך אוראל, שבמהלך שנות שירותו בצה"ל פגשתי מפקדים רבים, אך מעולם לא פגשתי מפקד ובמיוחד לא מ"מ בתחילת דרכו, בעל חשיבה, עומק וראייה כמוך. אך מעל הכל, אתה ידעת לאהוב את חייליך, ותכונה שכזו שלא ניתן ללמוד בשום קורס, אלא נולדים עימה ומחנכים עליה. זו תכונה נדירה לצעירי, שמעטים התברכו בה. ידעת שזהו המפתח לעשייה ולהצלחה – אך בכך לא די, זה היה טבוע ברוחך.

אז, עוד לא היה לנו קוד אתי, שהיום נקרא ערכי צה"ל, יש המחזיקים אותו בכיס החולצה, יש הלומדים לדקלם אותו, לך היה קוד אתי, גם אם לא ידעת להשיגו ולבטאו- אתה החזקת בו בנפשך.

במהלך השנים, נפתח לי פתח קטן למשפחתך, ומההיכרות הצנועה יכולתי ללמוד מהו מקור אישיותך, איזה מטען של עוצמות מצוי במשפחתך, אופטימיות למרות הקושי, נמרצות וחריצות ללא מעצורים, תחושת שליחות ועשייה מתוך אמונה בצדקת הדרך, לצד אהבה וחום.

היתה לי הזכות ללוות את אלירז ולראותו מוביל חיילים בהצלחה. היתה לי ההזדמנות להיכנס מעט לעולמה של אימך, ולשאוב מעט מחוכמתה ועוצמתה, וזאת במהלך מסע לא קל במחנות ההשמדה שבפולין.

ממך אוראל למדתי, וראוי שגם אחרים – בוודאי בצבא ילמדו, את שאמרת לי באותה שיחה: "שלמטה" אצל הפקודים, וזה נכון לכל דרג פיקודי, שם "למטה" קיים "שכל" רב, וראוי להקשיב לו. לעיתים אנו שוכחים זאת, אך מי שהכיר אותך אוראל, לעולם לא ישגה בכך עוד.

יהי זכרך ברוך ונשמתיך צרורה בצרור החיים.

סא"ל רביב
מפקד סיירת גולני

דבר הסטודנטית:

לאחר תקופה ארוכה בה צללנו לסיפורם המרגש והעצמתי של משפחת פרץ, הגיע הזמן לסכם את הדברים,

תחילה, נדגיש ונספר על החוויה המרוממת והחזקה שהייתה לנו ולתלמידים במפגש עם מרים פרץ בביתה. נכנסנו חוששים, מבולבלים ולא ממוקדים על מטרתנו, אך כשיצאנו משם לאחר שעתיים וחצי של שיחה מרתקת ועיון בספרי זיכרון ואלבומי התמונות, יצאנו עם מטרה נחושה - להנציח ולהעביר הלאה א המסר האדיר מדמותם הנערצת של אליז ואוריאל הי"ד. הבנו שיותר מהספרון ודפי ההנצחה, חשוב התהליך עצמו שהתלמידים עוברים תוך כדי העבודה ואיסוף החומר, עצם לימוד המידות הנעלות של הקדושים ז"ל ויישומם בחיים, הם המשימה האמיתית. ולכן, החלטנו שבנוסף לספרון אותו נוצא לאור, התלמידים ביחד עם הרב המלווה שלהם ייצרו חדר הנצחה לזכר שני הנופלים. שמטרת החדר היא להעביר לכל בית הספר את גדולתם של אליז ואוריאל ולזכות בכך תלמידים נוספים לטעום ככל הניתן מזיו חייהם.

ב"ה בשעה טובה, הספרון מוכן להפצה, וגם אנחנו מרגישות שאנו יוצאות מפה עם שליחות להפיץ הלאה את זיכרונם. העבודה עם התלמידים הייתה מפרה ומהנה! זכינו לעבוד עם קבוצה נפלאה של נערים שהיו צמאים ללמידה ועשייה בלתי פוסקת.

תודה אישית,

למאיר בן דוד שליווה אותנו לאורך כל השנה.

לאדיר שניהל מלמעלה את כל מה שנדרש.

לארגון "יד לבנים", מייסדי הפרויקט.

למרים פרץ המקסימה, על שיתוף הפעולה המדהים והנכונות לדבר ולהכניס אותנו אל עולמה.

וכמובן לתלמידים המקסימים שלנו- אברהם, ישי, אוהד ועדיאל.

תודה גדולה לבורא עולם, שבלעדיו דבר לא היה יוצא לפועל.

הילה ודניאלה.

בע"ה

דבר התלמידים:

בחרנו לעשות חוברת הנצחה על אוריאל ואליז פרץ מכיוון שלפני כמה חודשים מרים פרץ העבירה שיחה בבית ספר, מאוד התחברנו לדבריה, זו הייתה שיחה לא פשוטה-על סיפור חייה-ילדיה שנפלו ובעלה שנפטר, אך בכל זאת זו הייתה שיחה

עוצמתית ויצאנו משם עם כוחות ולכן באותו יום החלטנו שאנו רוצים ללמוד עליהם יותר מקרוב. לאחר כחודש שהתחלנו לעבוד על הפרויקט נסענו למרים פרץ הביתה, היא קיבלה אותנו בשמחה, נכנסנו לבית יפה עם הרבה תמונות, במיוחד תפסה אותי התמונה של מפת ארץ ישראל עם תמונה של אוריאל שמראה על נקודות בחייו. ראיתי שם תמונת מחזור של "אור עציון" וזיהיתי שגם אבי למד שם. ישבנו בסלון ומרים שיתפה אותנו בסיפורה האישי, בצורה אמתית וכנה. מרים התמקדה בתכונות של ילדיה ופחות בעבר ובכאב. היה לה חשוב שנצא עם כוחות לעשייה ולא רק שיחה ששמענו ונמשיך כרגיל בחיים שלנו. ושגם כשאנחנו עושים חוברת, שלא תהיה מונחת בארון אלא שנלמד וניקח מאוריאל ואלירז דברים לתוך חיינו. ושנעביר הלאה לבתי ספר אחרים מי הם אוריאל ואלירז ושלא יתמקדו במוות שלהם, אלא בעשייה שלהם.

אברהם שולץ, אוהד יעקבי, עדיאל בריסק וישי תורג'מן.
בי"ס אורט ספניאן

